

navnlig artikel 155, 169 og 86, og af forordning nr. 17, der er udstedt i henhold til sidstnævnte artikel, samt på grund af tilsidesættelse af artikel 173 og væsentlige formforskrifter.

Anbringender og væsentligste argumenter:

— Fejlagtig subsumtion:

- Fejlagtig fortolkning af forordning nr. 17
- Fejlagtig fortolkning af EF-traktatens artikel 169: for at artikel 169, som omhandler traktatbrud, finder anvendelse, er det ikke tilstrækkeligt, at »den manglende overholdelse af direktiv 93/38/EØF« foreligger og formelt er anført i klagen, eftersom denne alene angik ordregiverens adfærd både på det konkurrencemæssige plan og med hensyn til de frie varebevægelser

Retten har heller ikke henvist til hensigtsmæssigheden af den procedure, som Kommissionen har fulgt, idet den har henvist til Domstolens retspraksis, hvorefter ordregivende myndigheders handlinger kan tilskrives de medlemsstater, som de henhører under. Anvendt i det foreliggende tilfælde indebærer denne praksis, at SNCB ikke er ansvarlig, hvilket er i strid med princippet i traktatens artikel 222, idet SNCB's fejlagtige adfærd er af samme art som den, der vil kunne gøres gældende mod en privat virksomhed

- Manglende forståelse af begrebet anfægtelig retsakt.

— Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter:

- Åbenbar tilsidesættelse af retten til kontradiktion: Retten har tilsidesat dette grundlæggende princip, idet den har opstillet det princip, at personer, som har indgivet en klage, ikke i forbindelse med en procedure i henhold til traktatens artikel 169 har proceduremæssige rettigheder.
- Fordrejning af tvistens genstand: under hensyn til den af Kommissionen fremførte formalitetsindsigelse har Retten undladt at fastslå in limine litis, at der ikke var nogen hjemmel for Kommissionens skrivelse om, at sagen ville blive henlagt, hvilket den var blevet opfordret til i SABETA's stævning. Retten kunne derfor ikke uden at overskride sin kompetence sætte sig i Kommissionens sted ved valget af de procedurer, der stod til rådighed for sidstnævnte inden for rammerne af traktatens artikel 155, med henblik på at fastslå, at sagsøgerens søgsmål ikke kunne antages til realitetsbehandling.

(¹) EFT C 357 af 22.11.1997, s. 27.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. oktober 1997 af Bundesfinanzhof i sagen Sarclad International Ltd Wittington, Chesterfield, Storbritannien, mod Bundesamt für Finanzen

(Sag C-428/97)

(98/C 55/34)

Ved kendelse afsagt den 2. oktober 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. december 1997, har Bundesfinanzhof i sagen Sarclad International Ltd Wittington, Chesterfield, Storbritannien, mod Bundesamt für Finanzen forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 3, litra a), i Rådets ottende direktiv 79/1072/EØF (¹) af 6. december 1979 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter fortolkes således,

- at også en afskrift af et duplikatbilag kan betragtes som et originalt importdokument, eller at medlemsstaterne efter omstændighederne kan behandle afskriften som et originalt importdokument
- eller at de — af Rådets ottende direktiv 79/1072/EØF af 6. december 1979 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter omfattede — afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet, endeligt har mistet deres fradragret, såfremt det oprindeligt udstedte importdokument er bortkommet, inden der er indgivet ansøgning om godtgørelse af mer-værdiafgiften?

(¹) EFT L 331 af 27.12.1979, s. 11.

Sag anlagt den 18. december 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-429/97)

(98/C 55/35)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 18. december 1997 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Hélène Michard og Enrico Traversa, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.